

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. S.**
státní příslušností Egyptská arabská republika
pobytem v ČR: K. n. O.
zastoupen Mgr. Filipem Wágnerem, advokátem
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2016, č.j. OAM-68/LE-LE05-LE05-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Filipovi Wágnerovi, advokátovi, se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, se přiznává odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byla dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté, co byl žalobci k jeho žádosti ustanoven zástupce, v doplnění žaloby prostřednictvím tohoto

zástupce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí kvůli vadám předcházejícího správního řízení, neboť žalovaný dle žalobce v předcházejícím řízení neúplně zjistil skutkový stav věci; z tohoto důvodu bylo předcházející řízení jednostranné a neobjektivní. Žalobce doplnil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla jeho obava z postupu státních orgánů Egyptské arabské republiky, jejímž je občanem. Žalobce je dlužníkem na základě soukromoprávního závazku vůči svému věřiteli a v současné době nemá prostředky na jeho uspokojení; věřitel žalobce se jal řešit problém cestou policie a podal na žalobce trestní oznámení. Žalobce dodal, že se obává postupu státních orgánů Egyptské arabské republiky, zejména uložení nepřiměřeného trestu spočívajícího na zásadách islámského právního řádu a práva šaría; je nepřípustné, aby byl žalobce rozhodnutím žalovaného vystaven riziku nepřiměřeného trestání v jeho domovské zemi. Upozornil, že v Egyptě jsou v současné době vykonávány tresty smrti a současně trest bičování; takové tresty jsou v demokratickém státním zřízení evropských kontinentálních států zcela nepřípustné a popírající základní lidská práva a svobody garantované mezinárodními úmluvami po mnohá desetiletí. Podle žalobce nelze diskreční pravomocí žalovaného vystavit jakoukoliv osobu takovému nelidskému působení a nepřiměřenému trestání a vrácení do země původu, které představuje život ohrožující důsledky pro osobu žalobce. Žalobce podotkl, že ve vlasti nemá žádné zázemí a v případě návratu do vlasti by byl vystaven vážné újmě ve smyslu zákona o azylu, konkrétně nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či jiného nelidského trestání, např. bičování; vymahatelnost práva v zemi původu žalobce je na velmi nízké úrovni a nelze se tak spolehnout na ochranu státních orgánů Egyptské arabské republiky; právě z tohoto důvodu se věřitelé ze soukromých závazků obrací na orgány činné v trestním řízení, aby se domáhali svých soukromých práv. Podle žalobce v Egyptě, zejména v blízkosti jeho bydliště, v současné době trvá napjatá bezpečnostní situace; i z těchto důvodů má obavy o svůj život a zdraví. Žalobce shrnul, že je nepochybné, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy, a to nelidské či ponižující zacházení a vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí; potvrdil, že vymahatelnost práva je v jeho zemi na nízké úrovni, a proto se nemůže spolehnout na ochranu státních orgánů, kterých se zcela důvodně obává. Proto žalobci dle jeho tvrzení měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále žalobce namítal, že žalovaný zřejmě překročil meze správního uvážení a že postupoval v rozporu s § 2 odst. 1, 3 a 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí pak žalovaný podle žalobce porušil § 50 správního řádu.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a vyslovil s ní nesouhlas, neboť žalobcem uvedené námitky dle žalovaného neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. nemohou zvrátit žalovaným vydané správní rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na poskytnuté údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 6. 2016, protokol o pohovoru a na vydané správní rozhodnutí. Žalovaný poukázal na tvrzené rozpory ve vyjádření žalobce s tím, že žalobní námitky jsou liché, resp. jdou nad rámec důvodů, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a jsou dle názoru žalovaného uvedeny účelově s cílem vygradovat příběh žalobce a přiblížit ho více důvodům, které by mohly navozovat dojem hrozící vážné újmy. Podle žalovaného žalobce neuvedl jiné důvody než nesplacené dluhy v Egyptě, proto byla jeho žádost zcela po právu zamítnuta dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se dle svého tvrzení v rámci správního řízení zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný shrnul, že se dostatečně

zabýval žalobcem uplatněnými důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak nevyhodnotil je po právu tak, že by naplňovaly důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu – v žalobcem uváděných důvodech dle žalovaného nelze spatřovat pronásledování či vážnou újmu, které by mohl být vystaven po návratu do vlasti. Stejný následek, tj. povinnost splatit dluh, by mu hrozil v každé demokratické zemi, neboť i zde musí dlužník své dluhy splatit; vzhledem k tomu, že je stoupencem Muslimského bratrstva a je srozuměn a souhlasí nejen s jejich názory na politiku, včetně nutnosti řídit se muslimským právem a žít podle koránu, nelze přisvědčit názoru právního zástupce žalobce o tvrzených obavách z postupu státních orgánů Egypta. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

3. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 9. 6. 2016 přiletěl z Egypta přes Dubaj na území České republiky. Při pobytové kontrole bezprostředně po přiletu se žalobce prokázal policistům cestovním pasem Egypta a pobytovým oprávněním vydaným Itálií platným od 21. 11. 2015 do 3. 2. 2018, přičemž oba tyto doklady byly pravé, avšak jejich oprávněným držitelem byla osoba odlišná od žalobce. Žalobce následně dne 10. 6. 2016 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce mimo jiné uvedl, že vyznává islám (je sunnita), nijak se nikdy neangažoval, není členem žádné politické strany ani jiné organizace, ale myslí si, že Muslimské bratrstvo má nejlepší názory; je stoupencem Muslimského bratrstva, má jejich názory na politiku, tj. že se země musí řídit muslimským právem a každý musí žít podle koránu. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl: *„Nemůžu žít v Egyptě, protože mám dluhy. A ten člověk, který mi je půjčil, je chce vrátit, a když jsem mu je nevracel, tak si na mě stěžoval na policii a obvinil mě z podvodu. Proto se teď bojím, že by mě chytla policie.“* Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 6. 2016 k dotazům žalovaného mimo jiné odpovídal, že do České republiky přijel s doklady, které našel u nich ve čtvrti. K poznámce žalovaného, že na policii uvedl, že mu tyto doklady dal kamarád, nejprve sdělil, že policie se jej tolik neptala, a po opakované totožné poznámce podotkl, že jenom řekl, že kamarád. K dotazu žalovaného, proč na policii uváděl nepravdivé údaje, odpověděl, že se bál, že by ho vrátili do Egypta. K dotazu, proč z Egypta cestoval na základě cizích dokladů, opáčil, že utíkal z té situace, tak to tak udělal. Na otázku, proč necestoval na základě vlastních dokladů, poznamenal, že z Egypta odjel na svoje vlastní doklady, až z Dubaje letěl na ty cizí doklady. K dotazu, proč z Dubaje cestoval na cizí doklady, uvedl: *„Abych se sem dostal. Protože jsem neměl jinou možnost. Ptal jsem se na cestu přes moře, ale to se mi nelíbilo.“* K dotazu, na základě jakých dokladů odjel z Egypta, sdělil, že na svůj egyptský pas; ale ten nechal v Dubaji. K dotazu, zda měl nějaký problém při odjezdu z Egypta, při hraniční kontrole či odbavení, odpověděl, že neměl žádné problémy, protože měl vízum do Dubaje – přes jednu cestovní kancelář získal turistické vízum. Žalobce dále uvedl, že se

chtěl dostat do Německa, protože tam má kamarády a od nich ví, že je to tam lepší; letenku do Německa si nekoupil přímo, protože se bál, že by ho v Německu na letišti kontrolovali a poslali by ho zpátky. Vízum do Německa nebo jinam do Evropy si nevyřídil, protože je to moc drahá záležitost. K dotazu, proč odjel z Egypta, odpověděl, že kvůli dluhům. Na otázku, zda chce k tomu ještě něco dodat, odpověděl, že ne. Rozhovor dále probíhal dle protokolu o pohovoru ze dne 15. 6. 2016 následovně: „*Otázka: Měl jste ještě nějaký jiný důvod k odjezdu z vlasti, než jste dnes uvedl? Odpověď: Ne, žádný jiný důvod. Otázka: Měl jste v Egyptě někdy potíže? Odpověď: Ne. Jedině ekonomické problémy, neměl jsem peníze, abych vrátil dluh. Otázka: Proč žádáte o udělení mezinárodní ochrany? Odpověď: Protože se nemůžu vrátit. Mám dluh a ten člověk, který mi půjčil peníze, je chce zpátky. Otázka: Chcete k tomu ještě něco dodat? Odpověď: Ne. Otázka: Vysvětlíte mi Váš problém s dluhem. Odpověď: Prostě jsem si od jednoho člověka půjčil peníze a on je chce zpátky. Já jsem mu řekl, že mu je nevrátím. A on si šel stěžovat na policii a obvinil mě z podvodu. Tak se bojím, že by mě mohla zadržet policie. Otázka: Byl jste v Egyptě z něčeho obviněn, bylo proti Vám zahájeno trestní stíhání? Odpověď: Ne. Otázka: Říkal jste, že se bojíte zatčení policií. Odpověď: Ano. Prostě on by ty peníze chtěl pořád zpátky a nakonec by šel na policii. Ještě to neudělal, ale už mi řekl, že jsem podvodník. Takže kdybych mu ty peníze pořád nevracel, tak by nakonec šel na policii. Určitě by to udělal. A pak by mě policie určitě zatkla a obvinila z podvodu. Otázka: Proč jste mu peníze nevrátil? Je přeci pochopitelné, že je chce zpět. Odpověď: Chápu, že to není ode mne slušné, ale prostě je to hodně peněz a já je nemám. Otázka: Proto jste tedy odjel do Evropy? Odpověď: Ano, chci tu pracovat, abych ten dluh mohl zaplatit. Otázka: V Egyptě by nebylo možné peníze vrátit? Odpověď: Ne, je to hodně peněz a já nemám práci, ani bych ji určitě nenašel. Otázka: Proč si myslíte, že byste v Egyptě nenašel práci? Odpověď: Nenašel bych práci, protože nic neumím a nemám žádné vzdělání, žádnou školu. Proto jsem mohl pracovat maximálně jako taxikář. Otázka: Na co jste si půjčoval peníze? Odpověď: Na auto, na taxík. Jezdil jsem s ním, ale měl jsem havárii a přišel jsem o něj, úplně jsem ho zničil, takže nešlo opravit a nemám z čeho to vrátit. Otázka: Víte, co by Vám hrozilo, kdybyste byl skutečně obviněn z podvodu? Odpověď: To nevím. Otázka: Proč jste prostředky, které jste použil na cestu do Evropy, nevyužil ke splácení dluhu? Odpověď: To by nestačilo. Ale samozřejmě to bylo také dost peněz, a tím pádem se můj dluh ještě zvýšil, protože jsem si musel půjčit od kamaráda. Otázka: Měl jste někdy nějaké potíže v souvislosti s muslimským bratrstvem? Odpověď: Ne. Já jsem se nikdy nijak neangažoval. Prostě jen s nimi souhlasím. Otázka: Uvedl jste všechny důvody, kvůli nimž jste opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu? Odpověď: Ano. Otázka: Chtěl byste závěrem pohovoru uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany? Odpověď: Ne.“*

6. Správní spis dále mimo jiné obsahuje informaci Ministerstva zahraničních věcí o Egyptě ze dne 7. 12. 2015 č.j. 120715/2015-LPTP, zprávu Freedom House ze dne 28. 1. 2015 s názvem „Svoboda ve světě 2015 – Egypt“, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015 o Egyptě, výroční zprávu Amnesty International 2014/2015 o Egyptě ze dne 25. 2. 2015, infobanku České tiskové kanceláře o Egyptě za období od února 2011 do ledna 2016 a protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 15. 6. 2016. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 21. 6. 2016 č.j. OAM-68/LE-LE05-LE05-2016, jímž žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou.
7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.

8. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
9. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005 č.j. 3 Azs 491/2004-43, uvádí-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany formou azylu pouze důvody ekonomické, pro které odešel ze země svého státního občanství, a žádné důvody azylově relevantní (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu), nerozhoduje správní orgán o tom, že se azyl podle § 12 zákona neuděluje, ale za podmínek § 16 zákona žádost zamítne jako zjevně nedůvodnou.
10. Rozhodující otázkou tak je, zda žalobce v daném případě uváděl v řízení o udělení mezinárodní ochrany pouze ekonomické důvody, či zda přichází v úvahu jakákoliv z forem mezinárodní ochrany – v takovém případě by vydání rozhodnutí dle § 16 zákona o azylu nepřicházelo v úvahu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011 č.j. 5 Azs 6/2010-107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS).
11. Jak je zřejmé ze správního spisu (rekapitulaci správního řízení viz výše), jediným důvodem odchodu žalobce ze země původu byly jeho dluhy, které měl v této zemi; žalobce si hodlal najít práci a dluhy splatit. Pokud žalobce v žalobě namítal existenci obavy z uložení nepřiměřeného trestu spočívajícího na zásadách islámského právního řádu, takové tvrzení nemá oporu ve správním spise. Žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu i při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nejprve uváděl, že jeho věřitel v Egyptě si na žalobce již stěžoval na policii a obvinil jej z podvodu, posléze však připustil, že tak (tento egyptský věřitel) ještě neučinil, ale určitě by to udělal a pak by ho policie zatkla a obvinila z podvodu. Žádnou obavu z nepřiměřeně přísného trestu ze strany egyptských státních orgánů žalobce v průběhu správního řízení nezmínil (žalobce dokonce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 6. 2016 k dotazu, zda ví, co by mu hrozilo, kdyby byl skutečně obviněn z podvodu, odpověděl, že to neví). Stejně tak žalobce v průběhu správního řízení nesdělil žalovanému žádnou obavu z bezpečnostní situace v zemi.
12. Zdejší soud si je vědom určitého prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s.ř.s. v azylových věcech na základě přímého účinku čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 č.j. 10 Azs 194/2015-32). Toto prolomení pravidla dle § 75 odst. 1 s.ř.s. však nastává pouze za určitých podmínek. V této souvislosti lze citovat z právní věty nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016 sp. zn. I. ÚS 425/16, č. 66/2016 Sb. ÚS: „Čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 a 43 Listiny základních práv a svobod vyžadují, aby opravný prostředek proti zamítnutí žádosti o azyl byl účinný, což za určitých okolností vyžaduje připuštění předkládání nových azylových důvodů ve fázi řízení před správním soudem prvního stupně. § 75 odst. 1 soudního řádu správního nelze vykládat způsobem, že v řízení o mezinárodní ochraně lze před soudem vznášet nové důvody výlučně, pouze pokud je žadatel o mezinárodní ochranu nemohl uvést již v řízení před správním orgánem bez vlastního zavinění. Existuje řada dalších ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před ministerstvem jako orgánem prvního stupně. Vždy je nutno zohlednit povahu těchto nových skutečností a situaci konkrétního žadatele. Mezi

ospravedlnitelné důvody patří například: dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočníka mohlo být pro žadatele zábranou.“

13. V daném případě zdejší soud nezjistil žádné důvody, proč by žalobce neuvedl strach z nepřiměřeného trestu, jakož i z napjaté bezpečnostní situace v Egyptě již v průběhu správního řízení, zejména při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Osobní pohovor byl řádně proveden, pohlaví dotazujícího (muž) bylo stejné jako pohlaví žalobce, žalobce byl důkladně dotazován na okolnosti jeho dluhu a možnosti jej splácet, přičemž z jeho výpovědi vyplynulo, že chce v Evropě pracovat, aby mohl svůj dluh splácet. Žalobce výslovně potvrdil, že v Egyptě neměl žádné potíže, ale pouze ekonomické problémy, a že uvedl všechny důvody, kvůli nimž opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu, přičemž nevyužil explicitně stanovené možnosti uvést další skutečnosti, které by měl vzít žalovaný v potaz během posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ani v doplnění žaloby nikterak neobjasnil, proč obavy z nepřiměřeně přísného a nelidského trestu ze strany egyptských státních orgánů (jakož i z napjaté bezpečnostní situace v Egyptě) zmiňuje až v tomto podání (tj. v doplnění žaloby zpracovaném ustanoveným zástupcem žalobce) a proč se se svými obavami nesvěřil již žalovanému.
14. Soud podotýká, že je třeba rovněž přihlídnout ke skutečnostem, že žalobce opakovaně (při pohovoru na policii a poté při pohovoru před žalovaným dne 15. 6. 2016) uváděl nepravdivé údaje o tom, že jeho egyptský věřitel jej na policii obvinil z podvodu (posléze připustil, že se tak dosud nestalo), dále že žalobce přicestoval na doklady jiné osoby, že si ve svých výpovědích protirečil (že mu cizí doklady dal kamarád, poté že doklady našel u nich ve čtvrti), že původně mířil do Německa (z ekonomických důvodů, které sám výslovně přiznal), avšak poté, co byl v České republice na letišti přistižen, jak přicestoval na cizí doklady, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedené skutečnosti snižují věrohodnost žalobcových tvrzení a potvrzují zjevnou nedůvodnost (a účelovost) jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobní námitky, že se žalobce obává nepřiměřeně přísného a nelidského trestu za podvod dle práva šaría (či že má obavy o svůj zdraví a život z důvodu napjaté bezpečnostní situace), pak zpochybňuje samotné tvrzení žalobce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že žalobce souhlasí s Muslimským bratrstvem; v rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 6. 2016 žalobce rovněž uvedl, že je stoupencem Muslimského bratrstva, má jejich názory na politiku, tj. že se země musí řídit muslimských právem a každý musí žít podle koránu. K dotazu, zda žalobce ví, co by mu hrozilo, kdyby byl skutečně obviněn z podvodu, pak žalobce sdělil, že neví. Tyto žalobní námitky tak zdejší soud z uvedených důvodů považuje rovněž za účelové a zjevně nedůvodné.
15. Ze shora předestřených důvodů soud uzavřel, že jediným důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly ekonomické důvody. To ostatně vyplývá i z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 6. 2016, v rámci něhož k dotazu žalovaného, zda měl ještě nějaký jiný důvod k odjezdu z vlasti, než jaký uvedl, žalobce odpověděl záporně, a k dotazu, zda měl v Egyptě někdy nějaké potíže, odvětil: „Ne. Jedině ekonomické problémy, neměl jsem peníze, abych vrátil dluh.“

16. Lze rovněž odkázat na pasáž odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí: „*Správní orgán konstatuje, že z výpovědi výše jmenovaného zcela jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze a jen ekonomické důvody. Žadatel sám uvedl, že ze své vlasti odešel pouze proto, že měl dluhy a chtěl v Evropě, konkrétně v Německu pracovat a vydělat peníze na jejich splacení, protože v Egyptě by kvůli své nízké kvalifikaci nenalezl práci a dluh by nemohl splatit. Současně prohlásil, že ve vlasti nikdy neměl žádné problémy, kromě ekonomických. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žadatel nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu tam brozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žadatelem uváděnou pohnutku vedoucí ke vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, tj. pod pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, resp. pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany rovněž neuvedl v průběhu správního řízení ani žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu, neboť žadateli dle jeho slov nebyl ve vlasti uložen trest smrti ani mu vykonání tohoto trestu nehrozí. V případě návratu do vlasti mu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Jmenovaný sice zmínil, že se obává toho, že by se jeho věřitel mohl obrátit na policii, pokud by i nadále odmítal dluh splácet, a poté by mohl být obviněn z podvodu. Z jeho výpovědi a všech okolností případu je však zcela zřejmé, že mu takové nebezpečí reálně nehrozí, jde o pouhou zcela nepodloženou spekulaci a nic pro tuto čistě hypotetickou možnost nesvědčí. Jmenovanému nehrozí ani vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi jeho původu.*“ Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal.
17. Z uvedených důvodů považuje soud hlavní žalobní námitky o odůvodněném strachu žalobce z nepřiměřeně přísného trestu za nesplacení jeho dluhu a z bezpečnostní situace v Egyptě za nedůvodné.
18. Soud uzavřel, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohl být naplněn kterýkoliv z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a či 14b zákona o azylu, a že v tomto řízení uváděl pouze ekonomické důvody. Žalovaný proto nepochybil, jestliže postupoval v souladu s § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žalobcovu žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou.
19. Pokud jde o žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud ani tuto velmi obecnou žalobní námitku neshledal důvodnou. Žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč dospěl k závěru, že v případě žalobce byly naplněny důvody pro postup dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nemůže obstat ani žalobcem namítané nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného. Žalovaný se dostatečně zabýval tvrzeními žalobce i veškerými dalšími zjištěnými skutečnostmi a dospěl k právnímu závěru, který je srozumitelný a má vnitřní logiku. Pokud jde o žalobcem namítané překročení mezí správního uvážení, soud k tomu uvádí, že v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu není dán prostor pro správní uvážení žalovaného. V případě, že dojde k naplnění stanovené podmínky vyjádřené prostřednictvím neurčitého právního pojmu („uvádí pouze ekonomické důvody“), žalovaný nemá prostor pro správní uvážení a nezbývá mu než žádost zamítnout („Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže...“). Jak vyplývá z výše uvedeného, soud dospěl k závěru, že

v daném případě byla podmínka dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu naplněna; v posuzovaném případě tak žalovaný neměl jinou možnost než zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, přičemž ve svém rozhodování neměl prostor pro správní uvážení. I tato žalobcová námitka je proto nedůvodná. Pokud jde o namítané porušení § 50 správního řádu týkajícího se podkladů pro vydání rozhodnutí, ani zde žalobce nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem se měl žalovaný tohoto pochybení dopustit; soud proto alespoň obecně uvádí, že žalovaný řádným způsobem opatřil podklady pro vydání rozhodnutí a z těchto podkladů při svém rozhodování vycházel; soud tudíž neshledal žádné pochybení žalovaného ve smyslu porušení § 50 správního řádu. I tato námitka žalobce je nedůvodná.

20. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
22. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Filip Wágner, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a písemné podání (doplnění fakticky blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. g/ advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu), která se zvyšuje o 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč. Ustanovený zástupce žalobce není plátcem DPH. Celková výše odměny ustanovenému zástupci žalobce tedy činí 6.800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně